

Integreren in Boazum (7) – Baby

Arnaud Bom en Antje Visser

Oktober 2012. Na een zomer vol kaatsplezier en barbecues is het contrast met de Boazumse herfst en winter groot. Wij vinden biljarten geen authentieke Friese sport, dus ons sociale leven ligt op z'n gat. Hoe maken we de saaie, grijze dorpsdagen weer een beetje sprankelend? Gelukkig krijgen we een nieuwe baby. Leuk, maar voor het eerst krijgen we ook te maken met sociale druk. Men verwacht bijvoorbeeld dat wij een ooievaar in de tuin parkeren...

Een belangrijke ontdekking in de winter is dat onze dorpsgenoten enorm fanatieke kaartenstuurders zijn. Het schijnt dat de medewerkers van het ziekenhuis bij het zien van een muur vol beterschapswensen al genoeg weten: weer zo'n Boazumer. De eerste keer dat wij met de lokale kaartenmanie in aanraking komen, is rond kerst. In de tweede week van december komt er plotseling een soort geheime bedrijvigheid op gang. Vanuit onze woonkamer op één hoog zien we in het donker verdachte schimmen van huis naar huis flitsen en horen we onophoudelijk het geklepper van brievenbussen.

Wij dachten altijd dat kerstkaarten wat braaf en burgerlijk zijn, maar zelfs de stoerste en meest rebelse dorpsbewoners doen mee. Moeten wij er dan ook maar aan geloven? Nu onze stapel steeds groter wordt, beginnen we toch enig ongemak te voelen, terwijl we onszelf nog lang niet volwassen en degelijk genoeg vinden voor dit kerstkaartencircus. Hoever moet je meegaan in de burgerlijke, dorpse fatsoensnormen, als je eigenlijk een vrijgevochten hippie bent?

Vlag

Waar we bij de kerstkaarten nog twifelen, zijn we over de ooievaar stilliger: dit gaat ons te ver. En vanwege drukte voor de geboorte komen we eigenlijk ook niet aan andere versieringen toe. Hoe zouden we ook moeten? Ons huis heeft niet eens een vlaggenstok. Gelukkig lost dit probleem zich vanzelf op. We zijn net terug uit het ziekenhuis, happen gezellig een beschuitje weg, als Siebe het gordijn beweegt. Aan onze dakgoot blijkt een grote Friese vlag te zijn vastgemaakt. Met twee blauwe ballonnen. Verrast pinken wij een traantje weg bij deze wapperende uiting van burenliefde.

We hebben de beschuit nog niet op, of de eerste felicitatie valt al op de deurmat. De weken daarna volgt een ware kaartenexplosie. Ons geboortekaartje heeft wat vertraging, waardoor we al een hele waslijn vol Boazumse gelukwensen hebben, voordat we zelf officieel iets hebben laten horen. Gelukkig zijn veel mensen zo vriendelijk om hun adres te vermelden, want lang niet elke naam doet bij ons een belletje rinkelen. Zo van: gefeliciteerd, jullie kennen ons niet, maar we laten deze kans om een kaartje te sturen niet aan onze neus voorbijgaan – we wonen trouwens daar en daar.

Topje van de ijsberg

Dat Antje in het ziekenhuis is bevallen, is voor onze dorpsgenoten wel even slikken. Voor een Boazumer is het een halszaak dat er ook 'Boazum' in het paspoort van zijn kind komt te staan. Thuis bevallen dus, voor de dames in het dorp zit er niets anders op. Hoewel wij dit sentiment nog niet delen, hebben we toch het idee dat onze integratie langzamerhand

ergens op begint te lijken. Door de kraambezoekjes komen er nu zelfs dorpsgenoten bij ons over de vloer en andersom zien wij ook steeds vaker een Boazumer huiskamer van binnen.

Betekent deze verre gaande integratie het einde van dit feuilleton? Nee. Wat wij nu weten van Boazum is pas het topje van de ijsberg. Om verder door te dringen tot de ziel van het dorp hebben wij uw hulp nodig. Wat zijn nou typisch Boazumse of dorpse zaken waarover wij nog niet geschreven hebben? Moeten we een keer mee jeu-de-boulen of darten? Is een dagje gieren met een boer verplichte kost om de dorpsgeest te begrijpen? De keet, de toneelvereniging, het dorpsbelang, kantklossen, koffieavonden, een geheime parenclub? Kom maar op!